

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący)

SSN Marek Dobrowolski (sprawozdawca)

Ławnik SN Marek Molczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 stycznia 2024 roku w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej przy udziale obwinionej X.Y. - sędziego Sądu Okręgowego w S. w stanie spoczynku oraz adwokata A. M.- obrońcy obwinionej i Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych SSA Michała Lasoty, sprawy dyscyplinarnej X.Y. sędziego Sądu Okręgowego w S. w stanie spoczynku, obwinionej o to, że w dniu 23 czerwca 2017 r. w S. uchybiła godności urzędu sędziego w ten sposób, że w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, na okładkach trzech książek pt. „I.”, „P.”, „T.” w miejscu ceny, która wynosiła 14,99 złotych za każdą z nich, przykleiła naklejki z cenami 4,99 złotych, a następnie, przedkładając te książki w kasie hipermarketu „A.”, wprowadziła jego pracownika w błąd co do rzeczywistej ceny książek i w konsekwencji uiściła za każdą z nich cenę 4,99 złotych, co w efekcie doprowadziło H. Spółka z o.o. w S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 30 złotych, wyczerpując również znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., tj. o czyn z art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. 2018.23 j.t.) – dalej powoływana jako u.s.p.

ORZEKA

I. obwinioną X.Y. – sędziego Sądu Okręgowego w S. w stanie spoczynku uznaje za winną zarzucanego jej czynu, stanowiącego przewinienie dyscyplinarne określone w art. 107 § 1 pkt 5 u.s.p. i za to na mocy art. 104 § 3 pkt 2a u.s.p. wymierza jej karę obniżenia uposażenia o 20% (słownie: dwadzieścia procent) na okres 1 (słownie: jednego) roku;

II. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego w Sądzie Apelacyjnym w Szczecinie w dniu 25 czerwca 2018 r. wniósł o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej przeciwko sędzi Sąd Okręgowego w S. X.Y. w związku z popełnieniem przez nią przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że: w dniu 23 czerwca 2017 r. w S. uchybiła godności urzędu sędziego, w ten sposób, że w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, na okładkach trzech książek pt. „I.”, „P.”, „T.” w miejscu ceny, która wynosiła 14,99 złotych za każdą z nich, przykleiła naklejki z cenami 4,99 złotych, a następnie, przedkładając te książki w kasie hipermarketu „A.”, wprowadziła jego pracownika w błąd co do rzeczywistej ceny książek i w konsekwencji uiściła za każdą z nich cenę 4,99 złotych, co w efekcie doprowadziło H. Spółka z o.o. w S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 30 złotych, to jest czynu przewidzianego w art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. 2018. 23 j.t.).

Na rozprawie w dniu 17 stycznia 2024 r. obrońca obwinionej wniósł o wydanie wyroku skazującego w trybie art. 387 § 1 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p. bez przeprowadzania postępowania dowodowego i wymierzenie kary obniżenia wynagrodzenia na podstawie art. 104 § 3 u.s.p. o 20% przez okres 1 roku i podanie wyroku skazującego do publicznej wiadomości, do którego to wniosku przyłączyła się obwiniona. Na dobrowolne poddanie się karze przez obwinioną i na wymierzenie kary dyscyplinarnej zgodę wyraził również Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych. Na podstawie art. 387 § 1a k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p. obwinioną pouczone o treści art. 447 § 5 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p.

Sąd Najwyższy na podstawie art. 387 § 2 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p. uwzględnił wniosek obrońcy obwinionej X.Y. w przedmiocie dobrowolnego poddania się odpowiedzialności dyscyplinarnej (pkt 1), uznając na mocy art. 387 § 5 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p. za ujawnione dowody wymienione we wniosku o rozpoznanie

sprawy dyscyplinarnej złożonym przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego w Sądzie Apelacyjnym w Szczecinie oraz dokumenty dotychczas przedłożone przez strony, po dniu złożenia wniosku, które znajdują się w aktach sprawy (pkt 2).

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wskazuje, że obwiniona sędzia w stanie spoczynku X.Y. swoim zachowaniem wyczerpała znamiona przewinienia dyscyplinarnego w postaci uchybienia godności urzędu, stanowiącego przewinienie dyscyplinarne określone w art. 107 § 1 pkt 5 u.s.p.

W pierwszej kolejności odnieść należy się do zasadniczej dla możliwości przypisania obwinionej odpowiedzialności dyscyplinarnej kwestii poczytalności, którą to podawano w wątpliwość w toku postępowania. W ocenie Sądu Najwyższego sporządzone w sprawie opinie biegłych, tj. w szczególności opinia sądowo – psychiatryczna z dnia 25 marca 2018 r., opinia sądowo – psychiatryczna z dnia 11 lutego 2019 r. wraz z ustnymi opiniami uzupełniającymi oraz wydana na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w sprawie o sygn. akt [...] opinia psychiatryczno-psychologiczna z 30 października 2020 r. wykluczyły podnoszone wątpliwości co do stanu poczytalności obwinionej. Opinie te ocenić należy jako rzeczowe, rzetelne, szczegółowe, logiczne i spójne. Z ich treści jednoznacznie wynika, iż obwiniona nie jest osoba upośledzona umysłowo ani chorą psychicznie i nie stwierdzono u obwinionej obecności innego typu zakłóceń czynności psychicznych, które nakazywałyby rozważenie ograniczeń jej poczytalności *tempore criminis*. Wskazano jednocześnie, iż rozpoznane u obwinionej zaburzenia kontroli zachowań impulsywnych w postaci nałogowej skłonności do dokonywania zbędnych, nadmiernych zakupów nie miały wpływu na jej poczytalność w inkryminowanym okresie. W kontekście automatyzmu zachowania obwinionej, sygnalizowanego w opinii sądowej psychiatryczno-psychologicznej Instytutu Psychiatrii i Neurologii z dnia 6 listopada 2018 r. oraz opinii psychiatrycznej prywatnej z dnia 29 stycznia 2019 r., Sąd podziela zapatrywania zawarte w uprzednio wspomnianych opiniach, aprobuując zawartą w nich tezę, iż powyższy jawi się jako co najmniej wątpliwy, jako że będące przedmiotem oceny prawnej zachowanie obwinionej nigdy nie stanowiło elementu rutynowych lub nawykowych czynności, a nadto nie stwierdzono u niej objawów zdrowotnych (np. padaczki), których objawem byłby automatyzm. Nadto w opinii psychiatryczno-psychologicznej z 30 października 2020 r., wydanej w sprawie o sygn. akt [...] jednoznacznie wskazano, iż obturacyjne zapalenie płuc nie spowodowało encefalopatii mózgu i nie miało wpływu na zdolność rozpoznania przez obwinioną znaczenia czynu i kierowania swoim postępowaniem.

W niniejszej sprawie na rozprawie w dniu 17 stycznia 2024 r. doszło do zawarcia porozumienia procesowego w trybie konsensualnym. Obrońca obwinionej zaproponował bowiem o wydanie wyroku skazującego w trybie art. 387 § 1 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p. bez przeprowadzania postępowania dowodowego oraz wymierzenie kary obniżenia wynagrodzenia na podstawie art. 104 § 3 u.s.p. o 20% przez okres 1 roku i podanie wyroku skazującego do publicznej wiadomości, do

którego to wniosku przyłączyła się obwiniona i co zaaprobował jednocześnie Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych.

Wskazać na wstępie należy, iż wprowadzie instytucja dobrowolnego poddania się karze nie jest uregulowana w u.s.p., jednakże stosowanie trybu przewidzianego w art. 387 k.p.k. znajduje odpowiednie zastosowanie na gruncie sędziowskiego postępowania dyscyplinarnego na mocy przepisu odsyłającego, tj. art. 128 u.s.p. W orzecnictwie jednoznacznie przyjmuje się, iż dopuszczalność stosowania w postępowaniu dyscyplinarnym instytucji określonej w art. 387 k.p.k. - zważając na cel, funkcję i brak sprzeczności z istotą tego postępowania - jest oczywista, gdy zmaterializują się określone w tym przepisie przesłanki (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 czerwca 2003 r., SNO 33/03, LEX nr 470196; z dnia 29 października 2003 r., SNO 48/03, LEX nr 471879; z dnia 25 maja 2005 r., SNO 23/05, LEX nr 472108). Również w piśmiennictwie wskazuje się, iż „zakres stosowania art. 387 obejmuje nie tylko postępowanie główne, lecz także postępowania następne oraz postępowania odrębne (pozakodeksowe), w których odpowiednie zastosowanie mają w kwestiach nieuregulowanych przepisy Kodeksu postępowania karnego, np. postępowanie dyscyplinarne dotyczące sędziów, prokuratorów, adwokatów, radców prawnych (zob. D. Świecki [w:] B. Augustyniak, K. Eichstaedt, M. Kurowski, D. Świecki, *Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz aktualizowany*, LEX/el. 2024, art. 387).

Złożenie wniosku o dobrowolne poddanie się karze nie obliguje jednak sądu do jego automatycznego uwzględnienia, a sąd zobowiązany jest do weryfikacji realizacji przesłanek z art. 387 § 2 k.p.k. Warunkiem zastosowania tej instytucji jest zatem wymóg, by okoliczności popełnienia przestępstwa przez oskarżonego nie budziły wątpliwości, a cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości. W judykaturze podkreśla się, iż chodzi przy tym nie tylko o kwestie sprawstwa oskarżonego, ale o wszystkie okoliczności, które mają znaczenie dla ustalenia zakresu odpowiedzialności oskarżonego, w tym także o właściwą ocenę prawną czynu będącego przedmiotem osądu. Stwierdzenie zatem jakichkolwiek wątpliwości powinno skutkować nieuwzględnieniem wniosku i przeprowadzeniem postępowania dowodowego (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 31 października 2008 r., II KK 198/08, Lex 468646; z dnia 24 października 2007 r., IV KK 333/07, Lex 346223).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd Najwyższy uznał, iż zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i wina obwinionej nie budzą wątpliwości. Zgromadzony materiał dowodowy niewątpliwie wskazuje bowiem, iż sędzia w dniu 23 czerwca 2017 r. w sklepie „A.” w S., przykleiła na okładki trzech książek, z których każda była oferowana do sprzedaży za cenę 14,99 złotych naklejki pochodzące z innych książek na których to widniała cena 4,99 złotych, po czym - po zrobieniu dalszych zakupów - udała się do kasy numer [...], gdzie zapłaciła za te zakupy, uiszczając cenę wynikającą ze zmienionych przez nią kodów poszczególnych artykułów, wyczerpując tym samym znamiona przestępstwa

stypizowanego w z art. 286 § 1 k.k. Sprawstwa nie kwestionowała również obwiniona, przyznając się do popełnienia zarzucanego jej czynu, wyrażając przy tym skruchę i ubolewanie nad swym postępowaniem. Jednocześnie wskazać należy, iż wyrokiem Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 30 listopada 2020 r., sygn. akt [...], obwinioną uznano za winną popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k., pozostającego w relacji tożsamości z czynem zarzuconym w niniejszej sprawie, z tym ustaleniem, że stanowi on wypadek mniejszej wagi z art. 286 § 3 k.k. i za to orzeczono karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 60 zł każda stawka. Powyższe rozstrzygnięcie uprawomocniło się i podlegało wykonaniu z dniem 29 czerwca 2021 r. (wyrok Sądu Okręgowego w Z. z dnia 29 czerwca 2021 r., sygn. akt [...]). Wyrok sądu karnego w zakresie, w jakim dokonano w nim przypisania obwinionej w postępowaniu dyscyplinarnym przestępstwa, jest dla sądu dyscyplinarnego wiążący. Organ władzy publicznej, prowadząc postępowanie niebędące postępowaniem karnym, nie jest bowiem uprawniony by samodzielnie ustalić fakt popełnienia przestępstwa i wyprowadzać z tego negatywnych konsekwencji prawnych, a wyłącznie właściwym do takowego stwierdzenia jest sąd karny jako jedyny umocowany do wydania orzeczenia podważającego zasadę domniemania niewinności, wobec czego samodzielność sądu dyscyplinarnego w sprawach dyscyplinarnych sędziów, wynikająca z art. 8 § 1 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p. jest ograniczona (zob. uchwała Sądu Najwyższego (7) z dnia 28 września 2006 r., I KZP 8/06, OSNKW 2006, nr 10, poz. 87), co oznacza, że sąd dyscyplinarny nie jest władny dokonywać odmiennych ustaleń w zakresie, w jakim znamiona zachowania stanowiącego delikt dyscyplinarny oraz przestępstwo pokrywają się, od tych które poczynił sąd karny. Oceniając zatem zachowanie sędziego w płaszczyźnie deliktu dyscyplinarnego sąd dyscyplinarny „nie może dojść do takich ustaleń i ocen, które by dezawuowały skazanie sędziego prawomocnym wyrokiem za popełnione przestępstwo. Innymi słowy, sąd dyscyplinarny nie może uznać, że sędzia nie popełnił przestępstwa, za które został skazany (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2018 r., SNO 16/18, LEX nr 2552012).

Odnosząc się natomiast do podnoszonej przez obwinioną kwestii zatarcia skazania, wskazać należy, iż powyższy fakt nie niweczy wiążącego charakteru wyroku sądu karnego. Sąd Najwyższy podziela bowiem stanowisko, iż zatarcie z mocy prawa skazania przez sąd karny za czyn będący przestępstwem o znamionach tożsamy z przewinieniem dyscyplinarnym nie tworzy innej okoliczności wyłączającej ściganie w rozumieniu art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. Odpowiedzialność dyscyplinarna za czyn stanowiący naruszenie godności sprawowanego urzędu, będący jednocześnie przestępstwem, następuje bowiem równolegle do odpowiedzialności karnej i zrealizowanie tej ostatniej nie zamyka drogi do procesu dyscyplinarnego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2018 r., SDI 123/17, LEX nr 2483715).

Przechodząc do oceny prawnej zachowania obwinionej, wskazać należy, iż pozostająca obecnie w stanie spoczynku sędzia X.Y. niewątpliwie swym zachowaniem uchybiła godności sprawowanego urzędu, wypełniając dyspozycję art.

107 § 1 pkt 5 u.s.p. Obwiniona sędzia, dopuszczając się przestępstwa oszustwa, działała bowiem nie tyle wbrew podwyższonym standardom, jakie obowiązują osoby piastujące urząd sędziowski, co postąpiła wbrew elementarnym normom prawnym i etycznym, które obowiązują wszystkich obywateli i niewątpliwie naruszyła przepisy u.s.p., nakazujące w służbie i poza nią strzec powagi stanowiska sędziego i unikać wszystkiego, co mogłoby przynieść ujmę godności urzędu, od którego to wymaga się nie tylko przestrzegania, ale i kształtowania wzorców etycznych i moralnych. Podejmowane przez sędziego działania i czynności, zarówno w czasie pełnienia służby, jak i poza nią, nie mogą zatem prowadzić do tworzenia, bądź wywoływania sytuacji prawnych lub faktycznych uchybiających tej służbie. W niniejszej sprawie dobrem naruszonym zachowaniem obwinionej jest godność urzędu sędziowskiego rozumiana jako wzorzec do naśladowania oraz pozytywny standard zachowań zarówno w służbie, jak i w życiu prywatnym. Poprzez swoje zachowanie sędzia zakwestionowała ten standard, prezentując postawę zdecydowanie odbiegającą od zachowania modelowego, poważnie naruszając podstawowy, obok wynikających z roty ślubowania, obowiązek sformułowany w art. 82 § 2 u.s.p. W ramach przeprowadzanej analizy zachowania obwinionej za poważne uznano zatem rozmiar wyrządzonej lub grożącej szkody, z uwagi na znaczne szkody na wizerunku sędziów, jak również negatywnie ocenić należy sposób i okoliczności popełnienia czynu przez obwinioną, gdyż zdarzenie miało miejsce w miejscu publicznym, a nieadekwatne zachowanie sędzi obserwowało co najmniej kilka osób.

W konsekwencji Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, iż w niniejszej sprawie doszło do zmaterializowania przesłanek pozwalających na zastosowanie instytucji określonej w art. 387 § 2 k.p.k., gdyż okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości, a cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości. W związku z powyższym, w oparciu o treść art. 424 § 3 k.p.k., Sąd Najwyższy ograniczył zakres uzasadnienia w stosunku do obwinionej do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć.

W rezultacie poczynionej weryfikacji warunków do skorzystania z instytucji dobrowolnego poddania się karze, Sąd Najwyższy, uwzględniając postulowany przez strony wniosek, zaaprobował również proponowaną w porozumieniu procesowym karę obniżenia uposażenia o 20% przez okres roku. Wprawdzie Sąd Najwyższy w pełni podziela stanowisko, iż popełnienie przewinienia dyscyplinarnego, którego opis odpowiada ustawowym znamionom czynu zabronionego stypizowanego jako przestępstwo umyślne, stanowi wyraz rażącego lekceważenia porządku prawnego, co z reguły winno powodować utratę kwalifikacji do sprawowania urzędu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 sierpnia 2007 r., sygn. SNO 47/07, OSNKW 2007/11/83), jednak - mając jednocześnie w polu widzenia zasadę indywidualizacji odpowiedzialności dyscyplinarnej - rozważając w niniejszej sprawie kwestię wymiaru kary wobec obwinionej, doszedł do przekonania, że nie zachodzą okoliczności wskazujące na konieczność wymierzenia obwinionej

kary najsurowszej, tj. pozbawienia prawa do stanu spoczynku wraz z prawem do uposażenia. W ocenie Sądu Najwyższego za zasadnością powyższego przyjęcia przemawia bowiem okoliczność, iż w sprawie nie stwierdzono skumulowania się okoliczności obciążających o charakterze podmiotowym i przedmiotowym (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 lipca 2006 r., sygn. SNO 34/06, Lex nr 568942). Zważyć należy na incydentalny charakter czynu, kompletnie nieprzystający do wcześniejszego funkcjonowania obwinionej, jak również na jej postawę w toku postępowania, gdyż obwiniona przyznała się do zarzucanego jej czynu i okazała skruchę. Sąd Najwyższy miał również na uwadze jej wieloletnią i dotychczas nienaganną służbę sędziowską, a nadto fakt, iż obwiniona aktualnie boryka się z poważnymi problemami zdrowotnymi oraz uczęszcza na terapię. Na korzyść obwinionej poczytano również jej dotychczasową niekaralność dyscyplinarną, mając jednak niezmiennie w polu widzenia, iż zarówno dobra opinia i nienaganna praca powinny być zasadniczo standardem urzędu sędziowskiego. Wymierzenie kary najsurowszej, eliminującej obwinioną z grona sędziów, ma na celu przede wszystkim funkcję ochronną, a kara wydalenie ze służby wskazuje przede wszystkim na nieprzydatność sędziego do wykonywania tego zawodu. Zauważyć jednak należy, iż w przypadku kary pozbawienia prawa do stanu spoczynku wraz z prawem do uposażenia, która stanowi odpowiednik kary eliminacyjnej w przypadku sędziów w stanie spoczynku, wspomniany cel nie znajduje zastosowania, gdyż sędzia ten nie wypełnia już swoich obowiązków służbowych. W konsekwencji powyższe jawi się jako trafne jedynie w odpowiedzi na zachowania o najwyższym stopniu zawinienia, które nieodwracalnie godzą w podstawowe normy etyczno-moralne, unicestwiają dobre imię wymiaru sprawiedliwości, a obwiniony nie okazuje skruchy i odmawia przyjęcia odpowiedzialności za swoje działania. Takowych okoliczności na gruncie niniejszej sprawy nie sposób natomiast stwierdzić, gdyż obwiniona czynu swojego dopuściła się w stanie niewytłumaczalnym, chwilowym, powyższe miało charakter incydentalny, a ona sama okazała skruchę i gotowość do podniesienia odpowiedzialności, wobec czego wymierzenie jej najsurowszej kary nie byłoby zasadne.

Kara określona w art. 104 § 3 pkt 2a u.s.p. stanowi jedną z najsurowszych z katalogu możliwych do wymierzenia sędzi w stanie spoczynku kar dyscyplinarnych. W przekonaniu Sądu Najwyższego ujawnione i wskazane powyżej okoliczności uzasadniają orzeczenie powyższej poprzez przyjęcie wysokości obniżenia uposażenia o 20 % i określenie jej wymiaru temporalnego na roczny okres, uznając, iż powyższa stanowić będzie karę współmierną do stopnia zawinienia i ustalonych okoliczności obciążających i łagodzących, stanowiący realną dolegliwość dla obwinionej i realizującą wymogi prewencji indywidualnej i generalnej, uwzględniającej jednocześnie stopień szkodliwości czynu, jak również wymagane cele zapobiegawcze i wychowawcze.

Wniosek o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej obwinionej sędzi został formułowany w stanie prawnym obowiązującym w czasie popełnienia zarzucanego

sędziemu czynu, tj. na gruncie nieobowiązującej obecnie ustawy o u.s.p., Sąd Najwyższy, uznając obwinioną za winną popełnienia zarzucanego jej przewinienia dyscyplinarnego, dokonał zmiany w zakresie kwalifikacji prawnej czynu z art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. 2018. 23 j.t.), precyzując, iż będące przedmiotem oceny prawnej zachowanie stanowi przewinienie dyscyplinarne określone w art. 107 § 1 pkt 5 u.s.p. Zgodnie z art. 4 § 1 k.k. - mającym zastosowanie w niniejszym postępowaniu na gruncie art. 128 u.s.p. - jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy (odpowiednio: obwinionego). Z powyższej regulacji wynika zatem konieczność porównania sytuacji prawnej obwinionej sędzi oraz rozważenie, czy względniejsza jest dla niego ustawa obowiązująca w czasie popełnienia czynu. Analiza sytuacji prawnej obwinionej przeprowadzona na gruncie poprzedniego stanu prawnego wskazuje, iż przepisy wówczas obowiązujące nie są względniejsze dla obwinionej, co prowadzi do wniosku, iż w niniejszej sprawie winny mieć stosowane przepisy ustawy w brzmieniu ustalonym ustawą z 9 czerwca 2022 r. Wskazać bowiem należy, iż mocą art. 1 pkt 32 ustawy z dnia 20 grudnia 2019 r. o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2020 r. poz. 190 z późn. zm.), a następnie na podstawie art. 4 pkt 4 lit. a i b ustawy z dnia 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 1259) z dniem 14 lutego 2020 r. i 15 lipca 2022 r. doszło do nowelizacji przepisów u.s.p. w zakresie odnoszącym się m.in. do odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów poprzez wyrażne wskazanie zakresu odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziego i określenie w art. 107 § 1 pkt 1-5 pozytywnych przesłanek przewinień dyscyplinarnych. W stanie prawnym obowiązującym w czasie popełnienia zarzucanego sędziemu czynu poprzednio obowiązująca ustawa u.s.p. określała w art. 107 § 1 jedynie przesłanki pozytywne przewinień dyscyplinarnych, nie zawierając obowiązującego obecnie katalogu okoliczności, które ustawodawca uznał za wyłączające odpowiedzialność dyscyplinarną. Nadto obowiązująca w dacie popełnienia czynu u.s.p. nie przewidywała wymierzonej obwinionej kary, gdyż art. 104 § 3 pkt 2a u.s.p. został dodany przez art. 108 pkt 11 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. (Dz.U.2018.5) zmieniającej ustawę z dniem 3 kwietnia 2018 r.

O kosztach postępowania dyscyplinarnego orzeczono na podstawie art. 133 u.s.p.

Z tych wszystkich względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[M. T.]

[ał]

